

ONZE STRAAT II

1 Little Amsterdam - 7 oktober

Logline:

In een straat waar elke bewoner een hekel heeft aan toeristen, verhuurt de eenzame Lenie stiekem een kamertje aan buitenlandse gasten.

Synopsis:

In de absurde tragikomedie Little Amsterdam gaat Lenie (Anneke Blok) haar eenzaamheid te lijf door het oude kamertje van haar reeds vertrokken zoon te verhuren aan toeristen. Hoewel ze geniet van het gezelschap van haar jonge gasten, moet dit allemaal stiekem omdat de buurtbewoners (o.a. Kees Hulst, Beppie Melissen en Frank Lammers) toeristen hekelen. Sinds hun ingeslapen stadje door marketingmannetjes is omgedoopt tot Little Amsterdam, sterft het er van de rolkoffers. De buitenlandse gasten zijn allerm minst welkom en iedereen die hier anders over denkt, wordt verstoten door de buurt. Lenie moet uiterst voorzichtig zijn en ze verplicht al haar gasten ongezien het huis via de brandtrap te betreden. Niemand heeft weet van Lenie's stiekeme verhuur, totdat een Ierse toerist met veel kabaal van haar brandtrap valt.

Regisseur en scenarist

Jörgen Scholtens (verhaal en regie) en Pepijn van Weeren (scenario) maken tragikomische films, die met een absurd plot een sociaal thema aankaarten. Of het nu gaat om digitalisering (KOEKOEK!, 2019) of het omgaan met vreemdelingen (KOE-MAN, 2018) - de visueel aantrekkelijke films van dit duo maken complexe thema's op toegankelijke wijze bespreekbaar.

Biografie Regisseur:

Jörgen Scholtens (Leeuwarden, 15-10-1986) is een Nederlandse acteur en regisseur. Na een aantal jaren set-ervaring opgedaan te hebben als acteur (o.a. Harkum, ONM & Juf Roos) is hij sinds 2017 actief als regisseur. In 2019 maakt Jörgen met Koekoek! zijn officiële debuutfilm, die o.a. de Meliès D'argent won op het Imagine Film Festival Amsterdam, de prijs voor beste Europese korte fantastische

film. Tevens werd de film geselecteerd voor de Selected Dutch shorts - een selectie van de beste Nederlandse korte films van dat jaar.

In 2018 behaalde Jörgen successen met de films KOE-MAN, Viswijf en Masterclass bij het 48hour filmproject. Deze films kregen in totaal 20 prijzen waaronder driemaal die van beste film. Masterclass werd bovendien gekozen tot één van de tien beste 48hour films wereldwijd, en werd daardoor vertoond in de short film corner op het Cannes filmfestival.

Met Little Amsterdam, maakte Jörgen zijn eerste midlength film binnen het talent-ontwikkelings-traject Onze Straat. Little Amsterdam wordt geproduceerd door Millstreet Films en beleefde zijn première tijdens het Nederland Film Festival 2021. Tevens werkt Jörgen met scenarist Pepijn van Weeren aan het scenario van Fishzle Rizzle voor de Videoland Academy.

Jörgen is sinds 2011 actief voor Omrop Fryslân, waar hij set-ervaring op deed als acteurscoach en regie-assistent bij verschillende dramaseries. Hij deed een bijdrage aan de series I.k. 1 & 2, De Ûtflecht, De Koers en Bosk. En Jörgen heeft in het verleden in het theater gestaan met een cabaretshow, waar hij tevens de finale van het Groninger Cabaretfestival mee wist te bereiken.

Biografie Scenarist:

Pepijn van Weeren (Warnsveld, 07-04-1983) studeerde af als dramaturg aan de Universiteit van Utrecht. Vervolgens volgde hij de opleiding tot scenarioschrijver aan de prestigieuze London Film School, waar hij cum laude afstudeerde met een script voor een familiefilm. Cursusleider Mike Leigh noemde zijn werk een unieke combinatie van visueel en gelaagd. Terug in Nederland schreef Pepijn mee aan de populaire jongeren serie SpangaS (KRO-NCRV). Daarnaast schreef hij meerdere korte films in verschillende genres; van drama tot science fiction. Metregisseur Jörgen Scholtens ontwikkelde hij meerdere kortfilms, waarvan vooral Koekoek! (2019) opviel bij het internationale filmpubliek. De absurde film met Frank Lammers als bewoner van een Koekoeksklok viel bij verschillende filmfestivals in de prijzen. Dit succes opende de deur naar het talent-ontwikkelings-traject Onze Straat en resulteerde in een midlength film genaamd Little Amsterdam met Anneke Blok en Kees Hulst die in première gaat tijdens het Nederland Film Festival 2021.

Regievisie:

Waar je vroeger ver van tevoren een weekendje naar Terschelling inplande, kun je tegenwoordig in de ochtend beslissen dat je die avond tapas wil eten in Barcelona. De keerzijde van deze 'vrijheid' ondervinden oorspronkelijke bewoners van deze steden. Als we de echte Amsterdammers mogen geloven is hun stad te druk, lawaaiig en verliest hij zijn oorspronkelijke identiteit. Regeringen en gemeentebesturen zoeken naar oplossingen. Maar met ideeën zoals toegangspoortjes naar de stad of toeristen wegsluizen naar plekken elders in het land, lijkt er nog niet echt een adequate oplossing te zijn. Want ja... het enige wat je met deze 'oplossing' doet is het probleem verleggen. Deze werkelijkheid staat aan de basis van de arena van onze film. We hebben de fictieve situatie gecreëerd waarin een middelgrote stad - tegen de zin van de bewoners - betiteld is als 'Little Amsterdam' om zo het toeristenprobleem door te schuiven.

'Little Amsterdam' is een tragikomedie met een satirische knipoog. Tragikomisch omdat het verhaal absurdistisch en komisch is, maar nooit de menselijkheid - en dus de tragiek - van de karakters uit het oog mag verliezen. En een satirische knipoog, want het verhaal speelt met de thematiek van het massatoerisme waar veel Europese steden mee te kampen hebben.

Pepijn en ik vonden het hoog tijd voor een treffende film in de arena van dit massatoerisme. Het is niet alleen herkenbaar (zowel nationaal als internationaal), het is ook een dynamische arena waar zich een komisch en spannend verhaal kan afspelen. Met Lenie hebben we een karakter proberen te creëren waarmee alle mogelijkheden van de geschapen wereld zo goed mogelijk tegen elkaar konden worden uitgespeeld. We hebben deze bouwstenen uiteraard overgoten met het absurde sausje dat je terugziet in onze eerdere films.

Little Amsterdam is een acteursfilm. De kracht en schoonheid van de film ligt in de dynamiek en het spel tussen de acteurs. Hoewel de karakters in extreme situaties terecht komen, ligt de focus niet op de situatie zelf, maar op de reactie van de karakters. Hier zit de tragedie, de komedie en de subtiliteit. Dit betekent wel dat er een grote verantwoordelijkheid ligt bij de acteurs, zij moeten de film immers dragen. Gelukkig kregen we bij de casting allemaal positieve reacties op het script en hebben we de film met een fantastische cast gemaakt. Met Anneke Blok, Kees Hulst, Frank Lammers, Beppie Mellisen, Poal Cairo, Shane Redondo en Benjamin Moen werden alle scènes pareltjes op de set. Het is jammer dat sommige geweldige takes de film niet gehaald hebben.

Ik vind het belangrijk dat de karakters kwetsbaar zijn en dat hun motivaties ten alle tijde te begrijpen zijn. Het spel van Anneke Blok en Kees Hulst heeft van Lenie en Koos personages van vlees en bloed gemaakt. Geloofwaardige karakters die de kijker laten lachen en tegelijkertijd weten te ontroeren.

STIJL

Little Amsterdam speelt zich volledig af in de wereld van Lenie. Dit is een kleine wereld. Eigenlijk niet groter dan de huiskamer van Lenie en de straat waar zij in woont. Voor Lenie een fijn wereldje, waarin zij haar dagelijkse routine heeft met praatjes en gezelligheid. De straat heeft een volks karakter en moet een gevoel van vergane glorie oproepen, naar een plek die ooit betere tijden gekend heeft. De stad in de film is natuurlijk bestempeld als Little Amsterdam. Uit het straatbeeld blijkt al snel dat dit ver bezijden de waarheid is, een titel bedacht door Mokumse marketingmannetjes.

In Little Amsterdam bestaat de muzikale omlijsting uit sferische soundscapes en korte thema's, waarbij het ratelende geluid van de rolkoffers een belangrijk onderdeel van het sound design vormt. Zo horen we een thema van het ratelende geluid wanneer Lenie in haar paranoia over straat loopt op de ochtend na het eerste slachtoffer of wanneer ze bijna ontmaskerd wordt als toeristenvriend. Het thema is geen diëgetisch geluid, maar een vertaling van Lenies innerlijke wereld.

Het camerawerk loopt synchroon met het gemoed van Lenie. De film begint in balans, en dus is het camerawerk dan doorgaans statisch. Wanneer de emoties hoger oplopen krijgt de camera een vrijere rol, en meer beweging. De afwisseling tussen een objectieve en subjectieve cameravoering loopt synchroon met de ontwikkeling van het plot

'Komedie is altijd kritisch' zei een ontstelde John Cleese recent toen een aflevering van Fawlty Towers werd verwijderd wegens belastende inhoud. En daar sluit ik mij graag bij aan. Zo ook in dit verhaal, al weerhouden we ons in Little Amsterdam van een eenduidige moraal of levensles. Dat lost namelijk niet zoveel op. Massatoerisme is een complex probleem met een complexe oplossing, als die er al is... Toch is onze film een beschouwing van het massatoerisme en schetsen we een beeld van toeristenhaat. Aangedikt en verheerlijkt, maar nog altijd waar, en dus kritisch. Bovendien is het een prachtige arena voor het portret van onze twee kleurrijke hoofdpersonen Lenie en Koos.

2 Lois Lane – 14 oktober

Logline:

Wanneer Lois en haar uit huis geplaatste zoon Jeremy, voor het eerst sinds een jaar weer een nacht samen mogen zijn, proberen ze elkaar opnieuw te vinden. Binnen de achtenveertig uur komt hun streeve zoektocht uit bij het feit dat hun liefde onvoorwaardelijk is, maar haalt de realiteit ze in.

Synopsis:

Nadat alleenstaande moeder Lois' zoon Jeremy een jaar geleden uit huis is geplaatst, is het moment daar: hij mag voor het eerst weer een nacht bij haar slapen. Zonder toezicht samen in een nieuw huis, een nieuwe start. Zodra de twee elkaar zien vliegen ze elkaar in de armen; aan liefde geen gebrek en direct wordt duidelijk hoeveel ze, met hun grote monden, op elkaar lijken. Maar de druk om zich aan alle regels te houden komt voor Lois in de knoop met de aandacht die ze haar kind wil geven. Als Jeremy aan het eind van het weekend voelt dat de tijd begint te dringen, komt het verdriet en doet Lois wat elke moeder zou doen; hem de tijd geven. Tijd die hen vervolgens onherroepelijk inhaalt.

Biografie Regisseur:

Tijdens de opleiding Scenario aan de Nederlandse Filmacademie gaan de schrijf- en regie ambitie van Ashgan El-Hamus hand in hand. Hier heeft zij invulling aan gegeven door gedurende het eindexamenjaar de door haar geschreven korte film HABIBA te regisseren – een coproductie met het RICTS in Brussel, HABIBA is geselecteerd voor het Nederlands Filmfestival in 2017 – en door na de filmacademie een regieopleiding op het LUCA, School of Arts in Brussel te volgen.

Ashgan ontving in 2018 de subsidie 'Vrijplaats voor beginnende Scenaristen' van het Nederlands Filmfonds en schreef in dit jaar en in 2019 het scenario van seizoen 1 en 2 van de jongerenserie SKAM NL, die zowel online als op televisie is uitgezonden door de NTR.

Van 2019 wisselen Ashgan en Norbert ter Hall elkaar af met een wekelijkse column op de filmrubriek van Het Parool. In 2020 is de korte film BIRDLAND- geschreven en geregisseerd door Ashgan te zien geweest op verscheidene (internationale) filmfestivals.

Momenteel is Ashgan bezig met het afwerken van een aflevering van 'De Straat 2', die in première zal gaan op het NFF 2021. Daarnaast werd ze in april 2021 geselecteerd voor 'de Oversteek', een traject waarbinnen jong zij haar eerste speelfilm ontwikkelt.

Regievisie:

Het feit dat wij vrouwen nieuw leven ter wereld brengen, blijft mij eindeloos ontregelen en ontroeren. Dichter bij de natuur komen we niet, en toch is ouder zijn niet altijd iets natuurlijks, en komt er meer bij kijken dan enkel een kind op de wereld zetten. Daarna begint het pas. Dit verhaal, over een onderbroken relatie tussen moeder en zoon, die door het systeem niet de ruimte krijgt om te helen, zet dat alles op scherp.

Als filmmaker maak ik me graag hard voor hoe we vrouwen tonen in films. Er zijn te weinig 'echte' rollen voor vrouwen, te weinig rollen die net zoveel complexiteit en achtergrond hebben als mannenrollen. Te weinig rollen waarin vrouwen niet perfect zijn, en waar dit dan oké is. Nog steeds is het te vaak de sympathieke, zorgzame en 'moederlijke' kant van vrouwen die we laten zien in films. We zijn een traditie van beeldcultuur gewend waarin mannen imperfect mogen zijn, rafelranden hebben, fouten mogen maken, de 'bad guy' mogen zijn, en vrouwen zich tonen als de zorgzame, lieve, begripvolle wezens. In onze beeldcultuur is het mannelijke perspectief dat nog steeds overheerst, waardoor de vrouwen die we in films zien, meestal de vrouwen zijn die mannen graag zien. In plaats van dat we vrouwen zien zoals ze echt zijn, getoond vanuit de ogen van vrouwen. Dit is niet alleen kwalijk omdat we daarmee een vertekend beeld van hoe vrouwen zijn de wereld in blijven sturen, maar ook zonde, omdat het afdoet aan de eindeloos interessante complexiteit van vrouwelijke hoofdpersonages.

Misschien nog wel meer dan te weinig echte vrouwen, laten we te weinig echte moeders zien. Het feit dat we het woord moederlijk gebruiken voor iets of iemand die lief, warm en zorgzaam is, is op zichzelf al iets om vraagtekens bij te zetten. Want een moeder is net zo goed in de war, of zoekend, in plaats van altijd zorgzaam of lief. Een moeder is niet altijd iemand die je netjes op tijd op school aflevert, met je boterhammen in je broodtrommeltje. Een moeder is een mens dat leeft, huilt, verliefd wordt, domme dingen doet. Een mens dat twijfelt en fouten maakt. Een mens dat probeert.

Naar mijn idee huist schoonheid het meest in imperfectie. In imperfecte karakters vinden we de verhalen, en die wil ik vertellen. Of het nu gaat om een jongen van veertien of een moeder van midden dertig. Want net zo goed als Lois is Jeremy het hoofdpersonage. Een kind met het grootste hart, maar op dit moment geen plek om zijn liefde te stoppen. Het kind dat alles net iets te hard doet, en om het minste of geringste lijkt te ontploffen. Het kind dat alleen nog maar hard kan knuffelen in plaats van zacht, altijd rent in plaats van loopt. Het kind dat heeft geleerd ergens een ruit ingooit als hij niet binnen wordt gelaten. Het kind dat als geen ander op dit moment zijn moeder nodig heeft.

De film gaat over opgroeien in de breedste zin van het woord, iets waar zowel Lois als Jeremy mee worstelen. Voor een opgroeiend kind is de liefde en constante aanwezigheid van een ouder allesomvattend, en soms allesbepalend. Een gebrek hieraan, of een breuk hierin, kan een kind voor altijd tekenen. Zo leren we Jeremy kennen als een kind dat vecht en schreeuwt, omdat hij niets anders wil dan de armen van zijn moeder om zich heen.

Van buitenaf een mening hebben over een moeder als Lois is makkelijk, maar ik wil in deze film van binnenuit vertellen hoe iedere ouder, en ieder kind, uiteindelijk gewoon zijn best doet. Want er is niet één manier waarop je ouder kan zijn, en niet één manier waarop je kind kan zijn. De film is dan ook een pleidooi voor imperfecte ouders, en imperfecte mensen. Een pleidooi voor jezelf durven zijn, en daarmee de imperfecties te omarmen. Als moeder, als vrouw: als mens.

3 Het Meisje Dat Vervloekt Was – 21 oktober

Logline:

Gizem spendeert haar dagen blowend op de bank waar ze haar burens bespiedt door een verrekijktje. Wanneer ze gefascineerd raakt door haar overbuurjongen die plots verdwijnt, moet ze haar comfortabele rookwolk uit om hem te vinden en raakt ze verstrikt in een vreemde zoektocht.

Synopsis:

De Turks-Nederlandse twinager Gizem spendeert haar dagen blowend op de bank, waar ze haar burens bespiedt door een verrekijktje. Ze doet niks met haar leven, iets wat ze zo snel mogelijk probeert te vergeten door de Amnesia die ze constant rookt. Volgens haar familie kan het niet anders dan dat ze vervloekt is. Misschien is ze dat ook wel, maar Gizem wil er niks van weten. En daar gaat de amulet die haar moeder haar opdringt ter bescherming niks tegen doen. Wanneer Gizem na een zelfdestructieve nacht door haar buurjongen van straat wordt geraapt, spendeert ze een brakke ochtend met hem. Als ze haar roes heeft uitgeslapen en zijn jas die ze had ondergekotst wil teruggeven, blijkt de jongen ineens spoorloos verdwenen. Gizem kan het niet loslaten en moet haar comfortabele rookwolk verlaten om hem te vinden. Als een ware detective raakt ze verstrikt in een vreemde zoektocht vol inbrekers, mysterieuze clues, een zwarte kat en comfortabele matrassen. Haar leven begint steeds meer op een film te lijken. HET MEISJE DAT VERVLOEKT WAS is een gestileerde, tragikomische neo-noir over outsiders, familie, en de wens om te verdwijnen.

Biografie Regisseur:

Zara Dwinger (Amsterdam, 1990) is een schrijvend regisseur die kleurrijke films maakt over jonge mensen die op de één of andere manier hun plek in de wereld proberen te vinden. Na een halve studie Culturele Antropologie en werk als video-redacteur bij een online magazine kwam zij erachter dat haar hart alajd bij film heeb gelegen. Dus begon ze aan de Filmacademie de opleiding Regie Ficae

waar ze in 2017 afstudeerde met haar film SIRENE. Tijdens haar opleiding maakte zij meerdere korte films die op verschillende internationale festivals zoals Clermont-Ferrand Filmfest en Camerimage hebben gestaan, en die meerdere prijzen hebben gewonnen. Na haar opleiding maakte ze de korte film YULIA & JULIET die haar première beleefde op de Berlinale. Recent kwam de korte film A HOLIDAY FROM MOURNING uit die naar festivals als Asiana ISFF en Palm Springs Shortest afreisde, en waarmee zij haar debuut als scenarist maakte. In 2021 maakte zij de mid-length televisiefilm HET MEISJE DAT VERVLOEKT WAS in het kader van Onze Straat. Daarnaast zal zij dit jaar beginnen met de pre-productie van haar debuutfilm JE MOEDER.

Regievisie:

HET MEISJE DAT VERVLOEKT WAS is ontstaan toen hoofdrolspeelster Sinem Kavus naar mij toe kwam met iets bijzonders wat zij zelf had meegemaakt toen zij als begin twinager in een eenzame fase zat. Geïnspireerd hierdoor ben ik het scenario voor deze kronkelende neo noir gaan schrijven. Ik vond het interessant om een keer andersom te beginnen: eerst de actrice, dan het verhaal. Ik zag de kans om een vrouwelijke anaheld neer te zetten zoals ik die zelf nog niet eerder gezien heb: een Turks-Nederlands blowend meisje dat zich grillig, zoekend en met grove gebaren door het leven begeeft. Het was tof om samen met Sinem op zoek te gaan naar de manier van praten, lopen en kijken van dit personage om zo echt een eigenzinnig karakter neer te zetten. Doordat we tijdens de ontwikkeling en opnames van de film nog midden in de lockdown zaten, moesten we dit voor een groot deel digitaal doen via zelf-gefilmde improvisatieopdrachten. Dat was uitdagend, maar uiteindelijk hebben we ook veel lol beleefd aan het creëren van onze stoned anaheldin. Het personage van Gizem is een lomp, grappig en schaamteloos meisje geworden waar we van zijn gaan houden. Een element dat mij als maker veel vrijheid gaf in het ontwikkelen van de saai van de film was Gizems vertroebelde blik. Dit gaf mij de vrijbrief om alles en iedereen om haar heen larger than life neer te zetten. Ik zag de kans alle disciplines, van kostuum tot montage en van camera tot muziek, in dienst van haar beleving zetten en zo een heel eigen universum creëren.

4 Othala – 28 oktober

Logline:

Buitenbeentje Odin (15) is de zoon van Herman Brest, de voorman van een extreemrechtse organisatie. Als een toespraak van Herman viral gaat en hij ernstige bedreigingen ontvangt, begint Odin te twijfelen aan zijn vaders denkbeelden.

Synopsis:

De zachtaardige Odin (14) is de zoon van Herman Brest, de frontman van een extreemrechtse groepering. Nadat een toespraak van Herman viral gaat, ontvangt het gezin ernstige bedreigingen en raakt Odin op school in gevecht met de populaire Victor (15). Als een paria op school en een belofte in zijn vaders steeds agressiever wordende groep, voelt Odin zich gevangen tussen twee werelden. Krampachtig houdt hij zich vast aan de loyaliteit aan zijn vader, maar zijn ooit zo vertrouwde wereldbeeld begint langzaam te wankelen.

Biografie Regisseur:

Yim Brakel is in 2011 aan de HKU afgestudeerd als scenarist en regisseur met de korte film *Sterk*. In 2018 schreef en regisseerde hij de Kort! *Dagdromen*. Zijn werk kenmerkt zich door een combinatie van persoonlijke urgentie, rauw realisme en maatschappelijke thema's.

Yim Brakel graduated from the HKU in 2011 as a screenwriter and director with the short film *Sterk*. In 2018 he wrote and directed the short *Dagdromen*. His work is characterised by a combination of personal urgency, raw realism and social issues.

Regievisie:

De reden dat ik deze film wil maken is heel simpel: ik ben Aziatisch, mijn broer is zwart en mijn ouders zijn wit. Met verbazing heb ik de afgelopen jaren gevolgd hoe in Europa extreemrechtse groepen zich tot politieke partijen ontplooiën en hoe racistische denkbeelden steeds meer mainstream zijn geworden. Het fascineert mij en maakt mij woedend, maar uiteindelijk maakt het ook dat ik juist dit verhaal wil vertellen.

Met deze film wil ik dan ook zo dicht mogelijk bij Herman en zijn groepering komen om vervolgens via de ogen van zijn zoon Odin een verhaal te vertellen over het losbreken van de haat en het kiezen van je eigen pad.

5 Save It – 4 november

Logline:

Delilah probeert haar beste vriendin Melanie uit een depressie te trekken. En leert dat een goed plan niet altijd genoeg is om iets tot een goed einde te brengen.

Synopsis:

Delilah (17) en Melanie (17) zijn beste vriendinnen, al hun hele leven lang. Melanie is alles wat Delilah zou willen zijn en vice versa. Constant balancerend op een koord van wederzijdse jaloezie en diepe bewondering zijn de meisjes nu bijna volwassen en breekt er een tijd van pijnlijke scheiding aan. Delilah heeft grote dromen voor de toekomst. Melanie ziet geen toekomst. Hoewel de depressie van Melanie tijdens hun puberteit meer een grap dan een ziekte leek, neemt de diagnose nu serieuze vorm aan in de levens van beide meisjes. Delilah besluit Melanie te redden van deze onzichtbare vijand.

Biografie Regisseur:

Amira Duynhouwer is in 2019 van de Filmacademie afgestudeerd als scenarist, maar ontdekte tijdens het maken van Kimya dat haar passie ook ligt in het regisseren van de scripts die ze schrijft. Als je een rode draad zou moeten aanwijzen in haar werk zouden het de kleine dingen zijn die ons mensen maken. De zoektocht naar verbinding, vriendschap, naar familie.

Als Amira geen films maakt, is ze hoogstwaarschijnlijk aan het koken (of eten) dan wel in een restaurant als deel van een garde of thuis, voor iedereen die aanwaait.

Regievisie:

“Vriendinnen zijn zoals je was op je zeventiende. Misschien niet eens zoals het echt was, maar zoals je het je herinnert. Verbonden als letters aan een naamketting, als handen met gouden glitterhartjes erop getekend - zo was het toch?”

Save It gaat over dat gevoel, over hoe de wereld begint en eindigt met die vriendschap. Over een invloed die je nauwelijks doorhebt, maar die nooit meer verdwijnt. Gemaakt zoals een herinnering kan zijn, kleurrijk, versplinterd en een tikkeltje boven de realiteit.

Met Save It hoop ik nog één keer op pad te gaan met mijn beste vriendin, want man, soms mis ik haar zo."

6 Heartbeats – 11 november

Logline:

Lorah (25 jaar) wil haar droom om illustrator te worden weer oppakken, nu ze herstelt lijkt te zijn van haar burn-out. Dan komt de succesvolle Emily in haar leven en dreigen Lorah's opborrelende jaloezie, angst en onzekerheid alles te saboteren wat ze tot dusver heeft bereikt.

Synopsis:

Door een burn-out is de jonge illustrator Lorah (Laura Bakker) terug bij haar moeder Resi (Mieneke Bakker) komen wonen. Om ritme te krijgen en om iets te verdienen werkt ze bij haar moeder's vriend Norbert (Dennis Rudge) in het magazijn van zijn webwinkel. Nu ze bijna hersteld is, wil Lorah niets liever dan weer aan de bak komen in haar eigen vak. Wanneer Lorah Emily (Hanneke van der Paardt) ontmoet, een succesvolle collega wiens werk ze enorm bewondert, bevestigt dit haar gevoel. Haar frustraties en ongeduld worden echter steeds groter wanneer ze wordt geconfronteerd met het bewijs dat dit nog niet haar tijd is om te schitteren.

Biografie Regisseur en scenarist:

Vincent Tilanus (1994) behaalde na een omweg langs rechtsgeleerdheid aan de UU en een vooropleiding aan de European Film College in Denemarken uiteindelijk zijn bachelor regie aan de Nederlandse Filmacademie in 2018. Zijn afstudeerfilm *Bladgoud* (2018) draaide op festival over de wereld won de Prix Amnesty International France op het Poitiers Film Festival.

Na zijn afstuderen stortte Vincent zich op schrijven en schreef hij zijn eerste korte film *Marlon Brando* (2020) die hij later ook regisseerde in samenwerking met productiehuis Room for Film. *Marlon Brando* werd officieel geselecteerd voor de prestigieuze Semaine de la Critique van het Cannes Film Festival en het Toronto International Film Festival (TIFF). De film werd ook genomineerd voor een Gouden Kalf voor beste korte film op het Nederlands Film Festival.

Naast regisseren heeft Vincent een grote passie in schrijven gevonden, en met Heartbeats zet hij een nieuwe stap in zijn artistieke ontwikkeling als schrijver/regisseur wat hij zal meenemen naar zijn eerste speelfilm.

Regievisie:

We leven in een prestatie maatschappij en zijn opgegroeid met het maakbaarheidsideaal. Je kunt alles worden wat je wilt, als je maar je best doet. We zouden eigenlijk enkel gedreven mogen worden door ons hart, talent en instinct, maar dat is vandaag de dag makkelijker gezegd dan gedaan. We worden eindeloos geconfronteerd door wat mensen links en rechts van ons aan het doen zijn, wat met de verkeerde mindset leidt tot angst en stress. Plots lijkt moeten winnen belangrijker dan meedoen.

Waarom lijkt mijn werk op dat van mij en te weinig op dat van hen? Hoe oud was degene toen hen dat succes heeft geboekt? Hoe oud is degene nu? Welke route heeft die persoon door lopen? Moet ik ook die route doorlopen? Hoe heeft 'ie dat voor elkaar gebokst? Waarom lukt mij dat niet?

Hoe ouder ik word en hoe meer ik er over praat, hoe meer ik erachter kom dat het iets van ons allemaal is.

In 2016, toen ik op de Filmacademie zat, kreeg ik mijn eerste paniekaanval en ontwikkelde ik een angststoornis. Ik was bezig met obsessief controle te houden over mijn leven en ik kreeg een diepgewortelde angst voor het niet weten wat er ging komen. Volledige mentale kortsluiting volgde en uiteindelijk leidde de angststoornis tot een periode van burn-out. Na een lange weg terug middels therapie en rust wilde ik weer hard aan bak. Echter mijn enthousiasme transformeerde in frustratie wanneer de mogelijkheid om mijn gehaaste ambities te realiseren, slonk.

Het is zo tragisch en komisch tegelijk. *Waar maken we ons druk om?* Toch zijn de emoties van angst en stress weer levensecht. Herkenning voelt als troost. Heartbeats is een fictief verhaal, maar het is doordrenkt met zowel mijn eigen persoonlijke ervaringen en gevoelens als die van de mensen om mij heen. Door komische en tragische momenten door elkaar te verweven, hebben we geprobeerd een eerlijk en openhartig portret te creëren van een universeel fenomeen. In Heartbeats leert onze Lorah dat het oké is waar ze nu staat, en laat ze haar haast los.

